

РЕШЕНИЕ

№ 3777

гр. София, 08.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.05.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Зорница Дойчинова

ЧЛЕНОВЕ: Диляна Николова

Геновева Йончева

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **2628** по описа за **2023** година докладвано от съдия Зорница Дойчинова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на директора на офис Н. при ТД на НАП - С., срещу решение от 06.01.2023 г. по НАХД № 13153/21 г. на Софийски районен съд, 101 състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 594892-F620204/23.08.2021 г., издадено от директора на офис Н. при ТД на НАП - С., с което на И. П. К., за нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите и за осигурените при тях лица, както и самоосигуряващите се лица /Наредба № Н-13/17.12.2019 г./, е наложена „глоба“ на основание чл. 355 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/ в размер на 50 (петдесет) лева.

Касационната жалба съдържа оплаквания за неправилност на решението поради постановяването му в нарушение на закона. Твърди се, че неправилно СРС е приел в решението си, че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Моли се съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС и потвърди НП.

В съдебно заседание, касаторът се представява от юрк. Г., който поддържа жалбата и

моли да се отмени решението на СРС. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение за две инстанции.

Отвeтникът, в писмен отговор оспорва жалбата и излага доводи да нейната неоснователност. Счита първоинстанционното решение за правилно и законосъобразно.

В съдебно заседание не се явява, представлява се от Д. К., негова майка. Поддържа писмения отговор и оспорва жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура, взема становище за неоснователност на касационната жалба.

Административна съд С.-град, IX-ти касационен състав, след като прецени допустимостта на жалбата и обсъди направените в нея възражения, събраните по делото доказателства и извърши проверка на обжалваното решение, съобразно разпоредбите на чл. 218 и чл. 220 от АПК, приема за установено от фактическа страна следното:

За да постанови обжалвания съдебен акт, решаващият състав на СРС е приел, че на 05.07.2021 г., при извършена проверка в информационната система на ТД на НАП е установено, че И. П. К., в качеството му на самоосигуряващо лице по чл. 4, ал. 3, т. 4 от КСО, лице, упражняващо дейност като земеделски производител, не е подало в законоустановения срок в компетентната ТД на НАП – С., декларация обр. № 1, с данни за осигурителния си доход за периода 01.01.2019 г. – 31.12.2019 г.

К. е подал декларация за регистрация като самоосигуряващо се лице – земеделски производител на 11.12.2019 г., с декларирано начало на дейност и осигуряване на всички осигурителни рискове.

На 23.06.2021 г. е подадена молба, с вх. № 13-59-00-515/23.06.2021 г. за обработка на декларация обр. 1 за самоосигуряващото се лице за периода м. 12.2019 г., с приложено задължително предписание № ЗД-1-21-00940417/21.06.2021 г., издадено от органите на ТП на НОИ. При проверката е направен извод, че е извършено нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-13/17.12.2019 г., тъй като срокът за подаване на декларация обр. № 1 за периода 01.12.2019 г. – 31.12.2019 г. е бил до 25.01.2020 г. – декларацията е подадена със закъснение от 1 година, 4 месеца и 28 дни.

За констатираното нарушение, на К. бил съставен акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № F620204/19.07.2021 г., издаден от инспектор по приходите в ТД на НАП - С.. Констатирано било нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-13/17.12.2019 г., с посочено закъснение от закъснение от 1 година, 4 месеца и 28 дни. Словом периода на закъснението е посочен като една година, четири месеца и осемнадесет дни. АУАН е съставен в присъствието на нарушителя и е подписан без възражения. Посочено е, че нарушението е извършено за първи път. Като дата на нарушението е посочена датата 25.01.2020 г.

Възражения са направени в срока по чл. 44 от ЗАНН.

Въз основа на АУАН, директорът на офис Н. при ТД на НАП - С., е издал НП № 594892-F620204/23.08.2021 г., с което на И. П. К., на основание чл. 355, ал. 1 от КСО е наложена „глоба“ в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. Посочено е закъснение от закъснение от 1 година, 4 месеца и 29 дни.

НП е връчено на жалбоподателя на 02.09.2021 г.

Пред СРС са събрани и гласни доказателства, като са разпитани свидетели.

Съобразявайки така описаната и възприета фактическа обстановка, СРС е постановил обжалваното Решение от 06.01.2023 г. по НАХД № 13153/2021 г., с което е отменил НП № 594892-F620204/23.08.2021 г., издадено от директора на офис Н. при ТД на НАП - С., с което на И. П. К., за нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-13/17.12.2019 г., на основание чл. 355, ал. 1 от КСО е наложена „глоба“ в размер на 50 лева. За отмени оспореното НП, СРС е приел, че са допуснати съществени процесуални нарушения, тъй като в АУАН е посочено, че закъснението е 1 година, 4 месеца и 28 дни, а в НП то е 1 година, 4 месеца и 29 дни, като в АУАН 28 дни са изписани с цифра, а словом е изписано осемнадесет. Освен това е приел, че неправилно е определена датата на извършване на нарушението, тъй като нарушението реално следва да се счита за извършено не на 25.01.2020 г. /събота/, когато изтича срока за подаване на декларацията, а на 28.01.2020 г., деня следващ деня, в който изтича срока за подаване на декларацията – 27.01.2020 г. понеделник и първият присъствен след като срокът изтича в неприсъствен ден.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, достигна до следните правни изводи:

Предмет на разглеждане е Решение от 06.01.2023 г., постановено по НАХД № 13153/2021 г., с което СРС е отменил НП № 594892-F620204/23.08.2021 г., издадено от директора на офис Н. при ТД на НАП - С., с което на И. П. К., за нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-13/17.12.2019 г., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева, на основание чл. 355, ал. 1 от КСО.

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна и при спазване на преклузивния срок.

Съдът намира подадената жалба за неоснователна, а решението на СРС за правилно.

При субсидиарното действие на НПК, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност и не е допуснал нарушения на съдопроизводствените принципи. По повод приетата за установена по делото фактическа обстановка, настоящият съд счита, че СРС е събрал необходимите и относими доказателства, в обжалваното решение е изложил мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил и въз основа на последните е направил изводи, които се споделят от настоящия касационен състав.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му, сезиран с подадена от И. К., допустима жалба.

В процесния случай, АУАН е издаден от компетентен орган – инспектор по приходите в ТД на НАП – С., офис Н., а НП от директор на офис Н. в ТД на НАП – С., надлежно упълномощени, в предвидената от закона писмена форма. При издаването им е спазен процесуалния ред за това, като е налице редовна процедура по връчването и на двата акта.

За да отмени НП, съдът е възприел описаната от АНО фактическа обстановка, като е счел, че в процедурата по ангажиране на отговорността на жалбоподателя са допуснати съществени процесуални нарушения на процесуалните правила, изразяващи се в погрешно посочване в АУАН и НП на периода на закъснение, както и погрешно определяне на датата на извършване на административното нарушение. Прието е, че е налице неспазване на изискването посочено в чл. 41, т. 3 и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН.

В процесния случай, действително АУАН и НП не отговарят на изискването в чл. 42, т. 3 от ЗАНН /ДВ. бр.59 от 21 юли 1992г./ и в чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН, тъй като в тях няма посочена дата на нарушението, а и срокът и закъснението са погрешно посочени. На първо място, районният съд правилно е посочил в решението си, че в настоящия случай, във фактическото описание на нарушението е налице неяснота по отношение на това, какъв срок на закъснение е прието, че е налице. В АУАН е посочен срок на закъснение от 1 /една/ година/, 4 /четири/ месеца и 28 /осемнадесет/ дни. Дните са посочени цифром 28, а словом е отбелязано, че са осемнадесет. В НП пък е посочено, че срокът на закъснение е 1 /една/ година, 4 /четири/ месеца и 29 /двадесет и девет/ дни. От изложеното следва, че е налице неяснота за това, какъв срок на закъснение са приели служителите на НАП, че е налице. Цитираните срокове пък са пряко обвързани с посочването на дата, която се приема в АУАН и НП за дата на нарушението. В настоящия случай обаче липсва изрично фиксиране на дата, която актосъставителят и наказващият орган са приели, че е дата на конкретното нарушение. Съобразно нормата на чл. 4, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. декларация образец № 1 се подава в съответната компетентна териториална дирекция на Националната агенция за приходите от самоосигуряващите се лица до 25-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят данните за тях. Срокът за подаване на декларация образец № 1 за м. декември 2019 г., който е до 25.01.2020 г., при тази правна уредба се явява срок, в който К. е следвало да изпълни законовото си задължение за подаването ѝ. Неподаването на тази декларация за м. декември 2019 г. в срок до 25.01.2020 г. е нарушение на чл. 4, ал. 1, т. 2, б. „а“ от Наредба № Н-13/17.12.2019 г., което се явява осъществено на първия работен ден след изтичане на срока.

Правилно районният съд е посочил, че в процесния случай, дата 25.01.2020 г. е събота – неработен ден, поради което следва, че последният ден за подаване на декларация образец № 1 за м. декември 2019 г. е 27.01.2020 г. При това положение, нарушението се явява осъществено на първия работен ден след тази дата, а именно 28.01.2020 г. След като такива установявания и изводи за датата на нарушението няма нито в АУАН, нито в НП, следва, че те не отговарят на изискването в чл. 42, т. 3 от ЗАНН /ДВ. бр.59 от 21 юли 1992г./ и чл. 57, ал. 1, т. 5 от ЗАНН и са неправилно и незаконосъобразно издадени.

Поради това, правилни са изводите на СРС, че е налице нарушение на процесуалните правила.

Неяснотата в конкретния случай по отношение на датата на нарушението и сроковете на закъснение, води до обосноваван извод за допуснати съществени процесуални нарушения на чл. 42, т. 3 от ЗАНН /ДВ. бр.59 от 21 юли 1992г./ и чл. 57, ал. 1, т. 5 и т. 5 от ЗАНН, довели до нарушаване правото на защита на привлеченото към отговорност лице. Изпълнителното деяние на нарушението е описано непълно и неточно относно време на извършването му. Датата на нарушението представлява

съществен елемент от съдържанието на НП и същото е свързано освен с индивидуализацията на нарушението по време, място и начин на извършване, и с изтичане на предвидените в ЗАНН срокове. Действително ако е допусната грешка в АУАН като срок на закъснение, то в НП наказващият орган, прилагайки разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, може да определи правилният срок, но след като посочи и правилна дата на извършване на нарушението. Но в случая това не е сторено. Съответно е налице нарушаване във формата на АУАН и НП – липса на задължителни елементи за конкретизиране на процесното нарушение, което винаги съставлява съществено процесуално нарушение, водещо до нарушаване правото на защита на нарушителя. Разпоредбите чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН са императивни и гарантират правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, както и възможността съда да провери относимостта на фактическите обстоятелства при извършване на нарушението към приведената в действие санкционна норма. Неспазването им води до порок от категорията на съществените, който във всички случаи е предпоставка за отмяна на НП.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение следва да бъде оставено в сила. Не са налице и основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл. 218, ал. 2 от АПК във вр. чл. 209, т. 1 и т. 2 от АПК.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, във вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, IX-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 06.01.2023 г. по НАХД № 13153/2021 г. на СРС, НО, 101-и състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.